

Oma vertelt

Twee keer per week gaat Arthur naar de naschoolse opvang in de stad en daar vlakbij zit een heel prettig Japans restaurantje. Als ik na een dag hard werken geen zin meer heb in boodschappen doen en verantwoord koken, willen wij daar nog wel eens een rolletje sushi eten, sterker nog: we zijn er inmiddels oude bekenden.

Laatst hielp één van de obers ons bij vertrek in de jassen. Hij vroeg allerhartelijkst aan Arthur of hij weer lekker had gegeten met z'n oma. Mijn mond viel open en plooidde zich automatisch in een beleefd glimlach-achtig gebeuren; ik moest hem verkeerd hebben verstaan, dat kon niet anders. Maar het zat me niet lekker. "Dacht die vent nou dat ik je oma was?" vroeg ik derhalve aan Arthur, toen we eenmaal veilig in de auto zaten.

Tuur knikte bevestigend, ja, dat had hij ook verstaan. "Wel verdomme nog aan toe," zei ik, "is die kerel nou helemaal gek geworden?" "Maar mama, dat komt gewoon omdat hij een Chinees is," verklaarde Arthur, die nog niet de leeftijd heeft om politiek correct te zijn, maar wel om troostrijk voor de dag te komen.

Ik besprak het debacle met mijn hele omgeving. Meneer Eichholtz wilde dolgraag binnenkort weer eens mee, omdat het hem enig leek om voor mijn zoon door te gaan en Arthurs vader en diens vriendin bleken het al te weten; diezelfde ober had aan Arthur gevraagd waar hij zijn oma toch had gelaten toen zij er gedrieën kwamen eten. Ze hadden afgesproken dit nóóit tegen mij te zeggen, maar ja, nu ik er zelf mee kwam... Voor alle duidelijkheid: Tuurs vader is twee jaar jonger dan ik, zijn vriendin zes jaar. We vroegen ons af wie van de twee hij had aangezien voor mijn kind. Ze lagen helemaal in een deuk, de rotzakken.

Toch zijn we er maar weer eens gaan eten, Arthur en ik. En bij een lieve schat, die er al vanaf het begin werkt, heb ik navraag gedaan of ze hier allemaal denken dat ik Tuurs oma ben. Ze reageerde gepast verbijsterd. "Nee, natuurlijk niet. Wie heeft dat dan gezegd?" Ik wees subtiel de schuldige aan, 'de Chinees', die mij gratis een nieuwe identiteitscrisis had bezorgd. "O! De Hollander!" riep ze proestend uit, op een toon alsof dat alles verklaarde. Maar op de een of andere manier was haar reactie geruststellend genoeg om mij als vaste klant te behouden. Goed nieuws voor mijn

toekomst, want ik heb me laten vertellen dat rauwe vis ons jong houdt. Dussssss.